

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...)Bank Spółka Akcyjna we W. wniósł przeciwko Z. N. (1) o zapłatę kwotę w łącznej wysokości 2.713,17 złotych, na którą złożyły się następujące kwoty:

- kwota 599,53 złotych wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
- kwota 2.060,44 złotych wraz z odsetki umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP naliczanymi od dnia 6 marca 2012 do dnia zapłaty;
- kwota 37 złotych;
- kwota 16,20 złotych.

Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów sądowych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na podstawie art. 492 § 1 ksh nastąpiło połączenie (...)Bank S.A. we W. i (...)S.A. we W., poprzez przejęcie całego majątku (...)S.A. we W. przez (...)Bank S.A. we W., a (...)Bank S.A. we W. wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...)S.A. we W.. Dalej podniesiono, że pozwany Z. N. (1) zawarł z powodem umowę kredytu. Pozwany był zobowiązany spłacić należność wynikającą z kredytu w ratach, jednak cała należność wynikająca z umowy kredytu, mimo wypowiedzenia umowy kredytu i wezwań do zapłaty, nie została przez niego uregulowana (pozew, k.1-4).

Nakazem zapłaty z dnia 23 kwietnia 2012 roku zapadłym w sprawie VI Nc – e 382912/12, Referendarz Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości (nakaz zapłaty k. 5).

Na skutek skutecznie wniesionego sprzeciwu od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym sprawa nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana według właściwości ogólnej, wyznaczonej miejscem zamieszkania pozwanego, Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie (sprzeciw, k.7-8, postanowienie, k.17).

Następnie powód dostosował pozew do wymogów postępowania uproszczonego, wnosząc go na urzędowym formularzu oraz dołączając załączniki, wykazujące umocowanie pełnomocnika (k.23-43).

W odpowiedzi na pozew, nadesłanej przed pierwszym terminem rozprawy pozwany Z. N. (1) – powtarzając argumentację faktyczną zgłoszoną po raz pierwszy w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym – wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany potwierdził, że zawarł umowę kredytu z powodem, a należności z jej tytułu spłacał do momentu wykrycia u niego raka krtani. Choroba uniemożliwiła mu wykonywanie pracy zarobkowej, a do końca 2015 roku została stwierdzona u niego całkowita niezdolność do pracy. Z. N. (1) wskazał też, że zwracał się do powoda z prośbą o odroczenie spłat kredytu oraz o umorzenie pozostałych kwot zadłużenia na podstawie opłaconego ubezpieczenia kredytu, jednak pisma te pozostały bez odpowiedzi (odpowieź na pozew, k.51-54).

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał swoje stanowisko zawarte w pozwie (odpowieź, k.75-76).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2008 roku pomiędzy (...)S.A. we W. a Z. N. (1) została zawarta umowa kredytu Nr (...). Kredyt w wysokości 4.817,31 złotych obejmował środki do dyspozycji kredytobiorcy w wysokości 4.000 złotych, prowizję (...)S.A. we W. w wysokości 240,38 złotych, opłatę z tytułu ubezpieczenia w wysokości 568,83 złotych oraz opłatę za przekazanie środków w wysokości 8,1 złotych. Kredyt miał być spłacany w 36 ratach, w tym 35 rat określono w wysokości 180,09 złotych, a ostatnią ratę korygującą w wysokości 180,23 złotych. Niespłacenie raty kredytu w wyznaczonym terminie stosownie do postanowień umowy skutkowało powstaniem zadłużenia

przeterminowanego, od którego mogły być pobierane odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Tabela opłat i prowizji za czynności kredytowe klientów indywidualnych obowiązująca od dnia 18 lutego 2006 roku wskazywała stawki stanowiące opłaty przygotowawcze, opłaty za opóźnienie w spłacie oraz inne opłaty (umowa, k.32-34, tabela, k.35).

Pozwany nie wywiązywał się ze spłaty należności. Wpłaty dokonywane były przez niego w okresie od 13 stycznia 2009 roku do 5 października 2010 roku. W związku ze swoją trudną sytuacją zdrowotną zwracał się do wierzyciela o odroczenie spłaty należności do momentu przyznania mu renty inwalidzkiej, a także o umorzenie należności. Oba pisma pozostały bez odpowiedzi wierzyciela (okoliczność bezsporna, nadto wykaz, k.28-31, pismo, k.67, pismo, k.68).

Z. N. (1) przebywał od 6 lipca 2010 roku do 26 lipca 2010 roku w Wojskowym Instytucie Medycznym – Klinice Otolaryngologicznej (...). U pacjenta rozpoznano raka płaskonabłonkowego krtani. W dniu 8 lipca 2010 roku wykonano zabieg laryngektomii całkowitej, założono protezę głosową. Z. N. (1) jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 grudnia 2015 roku. Całkowita niezdolność do pracy powstała została oznaczona od dnia 21 kwietnia 2010 roku. Nie pobiera on renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy albowiem nie wykazał się on wymaganym przepisami prawa stażem pracy. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie znalazł podstaw do przyznania mu świadczenia rentowego w drodze wyjątku. Z. N. (2) pozostaje na utrzymaniu żony, której dochód wynosi miesięcznie 1.800 złotych brutto (karta informacyjna, k.61, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, k.62, pismo, k.63, decyzja, k.64, decyzja, k.66).

Na podstawie art. 492 § 1 ksh nastąpiło połączenie (...)Bank S.A. we W. i (...)S.A. we W., poprzez przejęcie całego majątku (...)S.A. we W. przez (...)Bank S.A. we W., a (...)Bank S.A. we W. wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...)S.A. we W. (KRS, k.37-43).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: przytoczonych wyżej dokumentów, które uznał za wiarygodne - nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości oraz biorąc pod uwagę fakt, że również strony niniejszego postępowania nie podważały ich wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo co do zasady podlegało uwzględnieniu w całości.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, że w dniu 2 grudnia 2008 roku pomiędzy (...)S.A. we W. a Z. N. (1) została zawarta umowa kredytu Nr (...), fakt ten potwierdził pozwany w odpowiedzi na pozew (k.52).

W rozpatrywanej sprawie podkreślenia przede wszystkim wymaga, że pozwany nie kwestionował zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany nie zaprzeczał przytoczonym okolicznościom faktycznym zawartym w pozwie, uznał roszczenie przy pierwszej czynności procesowej, zatem uznać należy, że zgodził się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu.

W świetle orzecznictwa, uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.09.1983r., III CRN 188/03).

W ocenie sądu, uznanie powództwa przez pozwanego, należy uznać za skuteczne, nie jest ono bowiem sprzeczne z prawem lub z zasadami współżycia społecznego oraz nie zmierza do obejścia prawa, stosownie do treści art. 213 § 2 kpc.

Nadto należy wskazać, że w myśl art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 72 z 2002 r. poz. 665 j.t.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych

terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Nadto, zgodnie z treścią art. 353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Wymaga podkreślenia, że art. 320 kpc daje Sądowi możliwość, aby w szczególnie uzasadnionych wypadkach zasądzone świadczenie rozłożyć na raty. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie taki szczególnie uzasadniony wypadek ma miejsce. Pozwany nie posiada wystarczających środków finansowych na spłatę całego zadłużenia względem powoda. Pozwany Z. N. (1) jest osobą całkowicie niezdolną do pracy do grudnia 2015 roku, pozostaje na utrzymaniu żony, której zarobki oscylują wokół 1.372 złotych netto.

Dlatego też, Sąd doszedł do przekonania, że wydanie wyroku, który będzie mógł być wykonany przez spełnienie świadczenia w określonych transzach pozwoli na racjonalne pogodzenie interesu powoda oraz możliwości finansowych strony pozwanej. Zdaniem Sądu, w takiej sytuacji rozłożenie świadczenia na raty jest niewątpliwie celowe i uzasadnione.

Sytuacja finansowa pozwanego nie pozwoliłaby mu bowiem, na jednorazową zapłatę całości żądanej przez powoda kwoty. Egzekucja wyroku, w którym żądana przez powoda kwota nie zostałaby rozłożona na raty pociągnęłaby za sobą dodatkowe koszty, a w efekcie – mając na względzie brak jakichkolwiek dochodów po stronie pozwanego – byłaby bezskuteczna. Wobec tego, mając na względzie wysokość dochodu małżonki pozwanego, Sąd postanowił rozłożyć kwotę należności głównej, tj. 2.060,44 złotych na 12 rat w wysokości po 171,70 złotych, przy czym ostatnia rata w wysokości 171,74 złotych, płatnych miesięcznie, do 10-go dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca, w którym nastąpi uprawomocnienie się wyroku, wraz z odsetkami w wysokości ustawowej na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

W ocenie Sądu, taka konstrukcja pozwoli zaspokoić słuszny interes powoda, nie stwarzając jednocześnie fikcji – gdyż tym właśnie byłoby zasądzenie całej żądanej kwoty 2.713,17 złotych od pozwanego.

Nadto, stosownie do treści art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Treść przepisu art. 482 § 1 kc stanowi zaś, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Z niekwestionowanych ustaleń Sądu wynika, że stronie powodowej, z uwagi na istnienie po stronie pozwanej zadłużenia (niespłacenie kredytu), przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty objętej pozwem wraz z odsetkami w wysokości umownej w wysokości czterokrotności stopy kredytu stopy lombardowej NBP naliczanymi od kwoty 2.060,44 złotych oraz ustawowej naliczanej od kwoty 599,53 złotych, stanowiącej kwotę odsetek wyliczoną na dzień 8 marca 2012 roku, tj. od dnia wniesienia pozwu.

Wobec powyższego, Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku w podpunkcie 1-3. W podpunkcie czwartym punktu I sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanego kwotę 37 złotych tytułem kosztów monitów i upomnień, zaś w podpunkcie piątym kwotę 16,20 złotych tytułem opłaty za pakiet usług bankowych za okres obowiązywania umowy, do którego zapłaty stosownie do treści umowy kredytu powód był zobowiązany.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku na podstawie art. 98 kpc – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te składała się opłata sądowa od pozwu w wysokości 34 złotych.